

ת"פ 55694/08/18 - מהדי שאהר מוראד נגד ועדה מקומית לתכנון הגליל המזרחי

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

עתפ"ב 55694-08-18 מוראד נ' ועדה מקומית לתכנון הגליל המזרחי
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופט סאאב דבור
מערער	מהדי שאהר מוראד
נגד	
משיבה	ועדה מקומית לתכנון הגליל המזרחי

החלטה

החלטה זו מתייחסת ל"בקשה לעיכוב ביצוע" אשר הוגשה על ידי המערער בד בבד עם הגשת הודעת הערעור לתיק בית המשפט.

הערעור מתייחס לפסק דינו בית משפט קמא (כב' השופט י' נבון) בתיק תו"ב 53912-02-17 על כל חלקיו; הן באשר להכרעת הדין מיום 26.9.17 והן ביחס לגזר הדין מיום 19.07.18. מכוח אותו פסק דין, הורשע המערער, בהתאם להודאתו, בעובדות המצוינות בכתב האישום המתוקן והוטלו עליו עונשים אלה: 4 חודשי מאסר על תנאי, קנס בסך 70,000 ₪ אשר ישולם ב- 50 תשלומים, כפל אגרה בסך 22,161 ש"ח, חתימה על התחייבות ע"ס 40,000 ₪ וכן, צו הריסה שיבוצע עד ליום 15.9.18 וצו איסור שימוש.

טענות המערער/המבקש

לדידי המערער, סיכויי הערעור הם טובים, הוא העלה השגות הנוגעות לעצם ההכרעה ולשיטתו, יש בנימוקי הערעור כדי להטות את הכף לזכותו.

ככל ולא יעוכב ביצוע פסק הדין, עלול הדיון בערעור להתייתר שכן, עד לדיון חלק מהעונש ירוצה והנזק שייגרם לא יהיה ניתן לריפוי, לרבות כתוצאה מהריסת המבנה.

בנסיבות התיק, מאזן הנוחות נוטה לטובתו ויש להיעתר לבקשה. המערער הינו מפרנס יחיד וככל ולא יעוכב ביצוע פסק הדין, הנזק שייגרם לו הינו בלתי הפיך. יתר על כן, למשיבה עצמה לא ייגרם כל נזק ככל ויעוכב ביצוע פסק הדין. לא הוכח, כי שמירה ע המצב הקיים ואי הריסת המבנה ואי נקיטת הליכי גבייה כנגד המבקש יגרמו לנזק למשיבה.

לשיטת המערער, קיימים סיכויי הגנה טובים מפני כתב האישום שיכולים להביא לזיכוי ולכל הפחות, אמורים להקל משמעותית במידת העונש כפי שהוטל עליו.

לטענתו, הוא לא זכה לייצוג משפטי בישיבת ההקראה בה הורשע ולא נודע לו אודות מה הוא מורשע, דבר אשר גרם ויגרום לו נזק בלתי הפיך, זאת מלבד עיוות דין שהינו תולדה להליך הלקוי.

כפי העולה מטענותיו במסגרת הודעת הערעור, הוא הודה במעשה שלא ביצע - סגירת קומת העמודים (סעיף 11(א) לכתב האישום) - שבוצעה על ידי אביו. עוד נטען, כי הדבר הובהר לו על ידי בא כוחו רק לאחר מתן גזר הדין. עוד באותו הקשר, טען, שהמשיבה שותפה למחדל בכך, שייחסה לו האשמות שווא.

המערער העלה עוד טיעונים הן ביחס להכרעת הדין והן ביחס לגזר הדין, ובכלל זה גם ביחס למתחם העונש ועוד.

טענות המשיבה

במסגרת תגובתה, ביקשה המשיבה לדחות את הבקשה מכל וכל. לדידה, הבקשה נוסחה בכלליות ועוד, סיכויי הערעור נמוכים, שעה שלא נפל פגם, לא בהכרעת הדין ולא בגזר הדין, וודאי לא כזה המצדיק התערבות ערכאת הערעור.

זאת ועוד, על פי ההלכה הפסוקה, אין מקום לעיכוב ביצוע רכיבי ענישה כספיים.

באשר לעיכוב ביצוע הצווים שהוטלו, ככל שחל שינוי בנסיבות ובכפוף לתנאים הקבועים בחוק כנוסחו היום, פתוחה הדרך בפני המערער לפנות בבקשה להארכת תוקפם לבית משפט השלום, שהוא הערכאה המתאימה לבירור הטענות. מכל מקום, עיכוב ביצוע במסגרת ערעור מחייב כיום הנחת תשתית עובדתית באשר לקיומם של שני תנאים מצטברים, והדבר לא נעשה.

המשיבה התייחסה במסגרת טיעוניה, הן לסיכויי הערעור והן לבקשה לעיכוב ביצוע, בין אם זה בנוגע לרכיבים הכספיים ובין אם זה בהתייחס לצו ההריסה.

בין היתר, התייחסה המשיבה לטענתו העיקרית של המערער שעניינה, הודאה בעבירה שלא ביצע. לגישת המשיבה, סגירת קומת העמודים לא רק שלא יוחסה למבקש בכתב האישום, אלא שביצועה לא יוחס כלל באשר הוא בוצע במועד "שאינו ידוע למאשימה", כפי העולה בעובדות כתב האישום המתוקן. למערער יוחסה עבירת שימוש בלבד (ביחס לקומה 12).

יתירה מכך, לאחר מועד הישיבה שבמסגרתה הודה המערער התקיימו עוד שלוש ישיבות, על פני תקופה של קרוב

לשנה, בהן כבר היה מיוצג ולא העלה כל טענה ביחס להודאה שמסר, על כל המשתמע מכך.

המשיבה התייחסה באריכות לסוגיה של חזרה מהודאה ולדידה, אין מדובר כאן במקרה הדור תחת החריגים המצדיקים חזרה מהודאה ומכאן, סיכויי הערעור אינם גבוהים.

באשר לסיכויי הערעור על גזר הדין, אלה נמוכים עוד יותר. טענותיו של המערער הועלו בפני הערכאה דלמטה ונידונו בהתאם. ועוד, אין מקום לעיכוב ביצוע רכיבי הענישה הכספיים ואין בכך כדי ליצור נזק בלתי הפיך.

באשר לבקשה לעיכוב ביצוע צו ההריסה; צווים אינם עונש ואינם מהווים חלק מהענישה. בהתאם להוראות החוק, בדרך כלל, אין לעכב צווים. במקרים יוצאים מן הכלל ניתן לעכב צווים וזאת בהתקיים שני תנאים מצטברים: הדבר מוצדק בנסיבות העניין והערך סכנה לציבור מהבנייה או השימוש. יחד עם זאת, אין לעכב צווים, אם נמצא שהעבודה האסורה נושא הצו נמשכה לאחר המצאתו.

הנה כי כן, המערער לא הניח כל תשתית עובדתית באשר להתקיימות ולו אחד משני התנאים לעיכוב ביצוע צו ההריסה ולא טען דבר ביחס לצו לאיסור שימוש שניתן זה מכבר, לפני למעלה משנה. די בכך כדי להוביל למסקנה שאין מקום להיעתר לבקשה.

הדין בפני

הבקשה נקבעה לדיון במעמד שני הצדדים. המשיבה לא התייבשה לדיון. תחת זאת, הגישה בקשה במסגרתה עתרה היא להכריע בבקשה על פי המסמכים, ללא דיון. המערער כן התייבש לדיון ופרס את טיעוניו לעניין הבקשה לעיכוב ביצוע.

המערער התנגד לנטען בתגובת המשיבה. הוא הוסיף וטען, בין היתר, שיש הליך של היתר בניה, הוא פנה למהנדס, התכנית נמצאת בטיפול של מתכנן וקיימת תכנית שצריכה לעבור את אישור הוועדה המחוזית. עוד, ציין את הבעיה התכנונית הקיימת בכל הרצועה הסובבת את הבית של המערער.

המערער העלה עוד טיעון באשר לתיקון לחוק התכנון והבניה ולדידו, צריך להיזהר עת באים להחילו שכן, יש לקחת את הפרשנות המקלה עם הנאשם, להבדיל מהמחמירה.

בסוף הדיון, ביקשתי התייחסות המשיבה לטענות אשר הועלו. במסגרת השלמת טיעונים, חזרה המשיבה על עמדתה לדחיית הבקשה לעיכוב ביצוע על כל רכיביה. באשר לטענת המערער בדבר הליכים תכנוניים ולהליך רישוי, אלו הן טענות עובדתיות הטעונות בירור ראיתי ובדיוק לשם כך נועדו תקנות התכנון והבניה (סדרי דין בבקשה לפי סעיף 207 לחוק), תשס"ט, שמאפשרות הגשת בקשה מתאימה לבית המשפט שנתן את הצו, בצירוף אסמכתאות מתאימות, לרבות תצהיר בעל מקצוע.

דין והכרעה

לאור האמור, ניתנת החלטה זו על סמך טיעוני הצדדים כפי שאלה הועלו הן בעל פה והן על הכתב.

לאחר עיון בבקשה על נספחיה וכן, לאחר עיון בתגובות לה, נחה דעתי, כי דינה להתקבל ככל שזו נוגעת לצווי ההריסה ובגין רכיב זה בלבד; ואנמק.

הלכה ידועה היא (ועל כך אין צורך להרחיב במילים), כי רכיבי ענישה כספיים אינם מעוכבים דרך כלל. כך גם במקרה דנן, אין כל סיבה המצדיקה היענות לבקשה לעיכוב ביצועם של רכיבים אלה.

תשלום קנס כספי אינו יוצר נזק בלתי הפיך, כאשר המשיבה מוחזקת כמי שיכולה להשיב כספים ככל שאלה ישולמו לידיה. בהינתן האמור, שעה שהדיון לגופו של ערעור קבוע לעוד חודשים ספורים ומאחר והקנס חולק בגזר הדין לשיעורים, הרי שעד שיתקיים הדיון ויוכרע הערעור ישלם המערער אך חלק קטן מסכום הקנס שהושת עליו.

אציין, שהמערער לא טען למצב כלכלי בכי רע ואף לא הובאו לפניי מסמכים בעניין זה וטענותיו נשמעו בעלמא כך, שלא יגרם לו נזק כספי בלתי מידתי ככל וגזר הדין ביחס לרכיבים הכספיים לא יעוכב.

באשר לצווי ההריסה; וכטענת המשיבה בתגובתה, על דחיית מועד ביצועם של צווים לא חלוטים חלות הוראות סעיף 254ח לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה - 1965 כנוסחו היום, וזו לשונו:

- "(א) הוגשה בקשה לביטול צו לפי סעיף 228, 238 או 240, או הוגש ערעור על החלטת בית משפט בבקשת ביטול כאמור או על החלטה לעניין צו שיפוטי לפי פרק זה, לרבות צו שניתן לפי סעיף 254ב, לא יעכב בית המשפט הדן בבקשה לביטול הצו או בית משפט שלערעור את ביצוע הצו אלא אם כן ראה כי הדבר מוצדק בנסיבות העניין ונוכח כי העבודה האסורה או השימוש האסור שלגביהם חל הצו אינם מסכנים את שלום הציבור או את בטיחותו; בית המשפט רשאי לעכב את ביצוע הצו כאמור עד למועד ההכרעה בבקשת ביטול הצו או בערעור, לפי העניין.
- (ב) (1) בית המשפט יחליט בבקשה לעיכוב ביצוע צו לפי סעיף קטן (א) על יסוד הבקשה לתגובת הרשות האוכפת בלבד, אולם רשאי הוא להחליט בבקשה לאחר שקיים דיון במעמד הצדדים, אם ראה צורך בכך; בית המשפט יחליט בבקשה בהקדם האפשרי לאחר קבלת תגובת הרשות האוכפת או קיום הדיון, לפי העניין;
- (2) על אף האמור בפסקה (1), בית המשפט רשאי להורות על עיכוב ביצוע זמני של צו כאמור בסעיף קטן (א) במעמד צד אחד, ובלבד

שמבקש העיכוב הצהיר לפני בית המשפט כי הוא הודיע לרשות האוכפת על הגשת הבקשה; הוראה כאמור תהיה בתוקף למשך שבעה ימים או עד לקיום דיון בבקשה לעיכוב ביצוע הצו במעמד הצדדים, לפי המוקדם.

(ג) בית המשפט רשאי להתנות עיכוב ביצוע זמני של צו כאמור בסעיף קטן (א) בתנאים שיבטיחו את קיומו של הצו נושא בקשת הביטול או הערעור, ובכלל זה בהפקדת ערובה או בחיוב המבקש בתשלום ההוצאות שנגרמו או ייגרמו בשל עיכוב ביצוע הצו האמור, וכן בתשלום האגרות ותשלומי החובה כאמור בסעיף 254, כולם או חלקם.

(ההדגשה לא במקור)

הנה כי כן, דרך כלל, אין לעכב ביצוע צווים. במקרים יוצאים מן הכלל, ניתן יהא להורות על עיכוב שכזה; זאת בהתקיים שני תנאים מצטברים: הדבר מוצדק בנסיבות העניין וכן, העדר סכנה לציבור מהבניה או השימוש.

בנסיבות העניין, כאשר הוגש ערעור המתייחס גם להכרעת הדין, ומבלי להיזקק לסיכויי הערעור להתקבל, לדידי, מוצדק יהא להיעתר לבקשה לעיכוב ביצוע. בפי המערער טענות כאלה ואחרות ויהא מוצדק ליתן לו את יומו להשמיע בבית המשפט. מדובר בדחיה למועד שאינו רחוק ובמאזן ההסתברויות, מוצדק יהא להיעתר לבקשה לעיכוב ביצוע מאשר יצירת מצב בלתי הפיך. כמו כן, ובאשר לתנאי השני של עיכוב ביצוע צוו ההריסה שעניינו, העדר סכנה לציבור מהבניה או השימוש, הרי בעניין שלפניי, לא נראה (ואף לא נטען) כי קיימת סכנה כלשהי לציבור מהבניה או השימוש.

בנסיבות, על רקע הטיעונים בדבר הליך של היתר בניה ופניה למהנדס, הגם שאלה נטענו ללא צירוף מסמכים מתאימים, על רקע הבעיות התכנוניות הקיימות בשטח, יהא זה מוצדק וראוי להיעתר לבקשה ברכיב זה עד לדיון בערעור.

לסיכום

משכך, נעתר לבקשה ככל שזו עניינה עיכוב ביצוע צווי ההריסה וזאת עד לדיון בערעור ו/או עד להחלטה אחרת, לפי המוקדם. מובהר בזאת שאין עיכוב באשר ליתר הרכיבים כפי שאלה הוטלו במסגרת גזר הדין.

יחד עם זאת, אני רואה לנכון לחייב את המערער, כתנאי לעיכוב ביצוע צווי ההריסה, להפקיד בקופת בית המשפט ערובה אותה אני מעמיד על סך 4,000 ₪.

5129371

54678313 המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, כ"ד אלול תשע"ח, 04 ספטמבר 2018, בהעדר
הצדדים.